

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

CAN XUE
DRAGOSTEA
ÎN NOUL
MILENIU

Traducere din chineză și note de
LUMINIȚA BĂLAN

HUMANITAS
fiction

Redactor: Ștefania Nalbant
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Cristina Jelescu
DTP: Radu Dobreci, Veronica Dinu

Tipărit la Artprint

CAN XUE
XIN SHIJI AIQING GUSHI
Copyright ©2013 by Zuojia Chubanshe
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2025,
pentru prezenta versiune în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
XUE, CAN
Dragostea în noul mileniu / Can Xue;
trad. din chineză și note de Luminița Bălan. –
București: Humanitas Fiction, 2025
ISBN 978-606-097-571-7
I. Bălan, Luminița (trad.; note)
821.581

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021.408.83.50, fax 021.408.83.51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723.684.194

CAPITOLUL 1

Cuilan și Wei Bo

Văduva Niu Cuilan s-a trezit înainte să se crape de ziuă, s-a spălat, s-a pieptănat și s-a aranjat un pic, gândindu-se că probabil în acea zi urma să primească vizita iubitului său, Wei Bo. Cuilan împlinise treizeci și cinci de ani și, după părerea ei, se afla la cea mai frumoasă vârstă pe care putea s-o aibă o femeie. Soțul i se prăpădise cu opt ani în urmă. Wei Bo avea patruzeci și opt de ani și lucra la fabrica de săpun, însă era destul de educat pentru un muncitor de rând.

Cuilan și Wei Bo se întâlneau în urmă cu un an la un centru spa cu ape termale, unde se ofereau și servicii sexuale. În acea zi, ea s-a scăldat în bazinul cu apă termală și, după ce a ieșit, s-a așezat pe margine să lenească. Într-un târziu, s-a dus la cabină să se schimbe, cu gândul să plece acasă. Era încă devreme. Clienții apăreau și dispăreau ca niște duhuri hălăduind prin aerul împăclit, ba unii chiar o atingeau ușor cu cotul, într-un mod cât se poate de sugestiv, însă Cuilan, enervată, le răspundea trăgând câte un scuipat pe jos, în fața lor. Atunci l-a zărit cu coada ochiului pe Wei Bo, care, ce-i drept, arăta cam necioplit, așa cum era îmbrăcat cu un tricou roz. De cum l-a văzut, și-a dat seama de ce venise acolo și, fără să vrea, s-a gândit: „Ce o fi în capul lui de-a venit în tricou?”

Când au trecut unul pe lângă altul pe culoarul îngust, aproape că și-au atins umerii (el se ducea spre zona de „servicii speciale”), moment în care Cuilan l-a împuns zdravăn cu cotul, atât de tare, încât el a icnit și s-a tras spre perete.

Cine și-ar fi închipuit că pe drumul spre salonul prostituatelor el va deveni iubitul lui Cuilan? Mai târziu, bărbatul i-a mărturisit că în ziua aceea a mers la spa și s-a bucurat de serviciile sexuale care i-au fost oferite, dar, când a ieșit de acolo, a simțit că nu și-a eliberat mintea de dorință, ca altădată. A fost chiar surprins când și-a dat seama că, de fapt, tot tensionat era, ceea ce reprezenta o mare problemă pentru el, însă foarte repede a înțeles motivul. Numaidecât s-a dus la recepție, cu intenția să afle cum ar putea intra în legătură cu Cuilan, și tot interesându-se în stânga și-n dreapta, a ajuns la ea acasă. Nici n-au apucat să se dumirească ce li se întâmplă, că s-au trezit zbânțuindu-se în pat de curgeau apele pe ei.

Wei Bo avea familie, dar și un venit secret, care îi îngăduia să dea câte o fugă la centrul spa din când în când. Era un tip destul de potent și de priceput la pat. La început, Cuilan a fost mulțumită de viața ei cea nouă, așa că pe nesimțite a scăpat de iubiții de odinioară, ca să se poată bucura în voie de noua sa pasiune. Nu putea spune că e îndrăgostită de Wei Bo, însă el chiar îi dădea sentimentul că un singur iubit îi este de ajuns. Ea era foarte preocupată de calitatea vieții sexuale, iar Wei Bo o vizita cam de două-trei ori pe lună.

Cu timpul, Cuilan a ajuns să-l considere partenerul ei secret. Ca o femeie independentă ce era, se bucura mult să aibă parte de așa ceva. Nu despre asta e vorba în viață? E strașnic dacă izbutești să ai parte de puțină bucurie. Numele lui Wei Bo era, de fapt, Wei Siqiang sau altfel spus Wei Patru-Puteri, un nume cam vulgar, ce-i drept. Fiindcă dădea dovadă de multă maturitate în felul său de a se purta, încă de pe vremea când avea doar treizeci și ceva de ani toată lumea începuse să-i spună Wei Bo, adică Unchiul Wei. Chiar și lui Cuilan îi făcea mare plăcere să i se adreseze tot așa.

Ea a luat micul-dejun în grabă, apoi a făcut curățenie lună în cele două dormitoare și în sufragerie, după care și-a mai retușat un pic, cu creionul, conturul ochilor în oglindă. Nu știa nici ea de ce, dar în acea zi era cam nervoasă și tresărea de îndată ce auzea pași pe coridorul clădirii, crezând că a venit iubitul său, numai că de fiecare dată se dovedea a fi doar vreun

vecin. Era dezamăgită de neputința sa de a fi stăpână pe sine, fiindcă nu se considerase niciodată o femeie supusă, care să depindă de atenția unui bărbat. Și cum se gândea ea așa, s-a dus la frigider, l-a deschis și a scos două mango, pe care le-a spălat, le-a curățat și le-a mâncat. După aceea a observat că se mânjise pe mâini, dar își stricase și machiajul delicat pe care și-l aplicase mai devreme, ceea ce a cam enervat-o, dar până la urmă a renunțat să-l mai retușeze, căci voia ca Wei Bo s-o vadă pe adevărata Cuilan.

Aproape de prânz, cineva a ciocănit ușor la ușă, de patru ori. El era! Cuilan era foarte nedumerită, căci nu-i auzise pașii. Ce naiba punea la cale? S-a uitat la el, aducându-și aminte toată frământarea ei de o dimineață întreagă, însă acum părea că toate gândurile îi pieriseră din minte.

— Cuilan, am venit să-ți spun că trebuie să plec imediat. A intervenit ceva important acasă.

Pe fața lui se citea o profundă sinceritate.

— Atunci de ce n-ai sunat să-mi spui asta? l-a întrebat neliniștită.

— Să sun? a zis el cu surprindere. Cum să fac așa ceva? Ar fi fost o lipsă de respect față de tine. Doar suntem un cuplu, nu-i așa? Eu te iubesc.

A adăugat că trebuie să plece numaidecât, și exact asta a și făcut.

Cuilan avea sentimentul că visează și multă vreme a rămas nemișcată, la masă. Încă de dimineață fusese într-o stare de tulburare profundă și chiar simțea că purtarea sa este cu totul neobișnuită. Își amintea că se privise în oglindă în mod repetat, își schimbase coafura de vreo două ori, ba chiar își ștersese machiajul de pe față la un moment dat. Carevasăzică tot ce așteptase ea fusese vizita de două minute a acestui bărbat. El părea agitat și nici măcar nu se îndurase să-i arunce o privire. Probabil că avea probleme acasă. Cuilan n-avea nici un chef să ghi-cească ce se petrece, mai cu seamă că ea niciodată nu căuta să stârneasă probleme. Of, astăzi chiar era o zi cu ghinion, o zi liberă pe care o irosise aiurea! Măine avea să meargă iar la lucru, la fabrica de instrumente de măsură, unde era magazioneră.

A doua zi, Cuilan a lucrat peste program, drept care s-a întors ceva mai târziu acasă. Luase hotărârea să nu gătească, ci să meargă să mănânce la un mic restaurant, numit „Paradisul pe pământ“, aflat pe o stradă din apropierea locuinței sale. Era destul de târziu, așa că nu se mai aflau acolo decât vreo doi-trei clienți, care, de altfel, s-au ridicat și au plecat destul de repede. Femeia s-a așezat singură într-un colț, cu un sentiment de mulțumire, dar n-a trecut mult și liniștea i-a fost spulberată.

Ușa de sticlă a restaurantului a fost deschisă zgomotos, cu piciorul, și numaidecât și-a făcut apariția un bărbat tare ferchezuit, pe care Cuilan l-a recunoscut ca fiind evaluatorul de la magazinul de antichități din oraș. Îl cunoștea, dar nu-l mai văzuse niciodată purtându-se atât de necioplit. Bărbatul, pe nume You, a salutat-o și s-a așezat în fața ei. Ea privea pe geam și n-a zis nimic, pentru că era obosită, iar pe de altă parte, nici nu era într-o stare sufletească prea bună.

— Ai mai fost la spa în ultima vreme? Au băgat un serviciu special, care se numește „terapie cu pești“, adică sunt o mulțime de peștișori care vin și îți curăță mizeria de pe corp – un mod foarte original de a te relaxa!

În timp ce vorbea, domnul You își arăta dinții albi ca zăpada, însă lui Cuilan i se părea că avea o înfățișare ca de lup. A pufnit pe nas, fără să dea vreun răspuns, căci avea senzația că încearcă să o provoace la discuții.

— Ieri a fost cu mine în bazin o persoană pe care tu o cunoști foarte bine.

În acea clipă, i-a sosit bolul cu tăieței, ciuperci și legume, așa că femeia și-a plecat capul și și-a văzut de mâncarea ei.

— Nu ești deloc interesată de ceea ce vreau să-ți spun? a întrebat-o domnul You, cercetând-o cu atenție.

— Nu, deloc.

Și acestea fiind zise, Cuilan s-a ridicat și s-a dus să plătească la casă. A auzit cum în urma ei bărbatul a oftat și, deși era foarte curioasă, totuși s-a stăpânit și nu a întors capul să-l privească. Probabil că domnul You o ținut cu privirea, fiindcă se simțea de parcă ceva îi străpungea spinarea.

Niu Cuilan a hotărât că viața ei trebuie să revină pe făgașul normal, iar făgaș normal însemna tihna din vremurile în care nu avea nici un iubit oficial. Atunci, chiar dacă, ocazional, mai apărea câte unul, în momentul în care voia s-o termine cu el, exact asta făcea, mai cu seamă că ea nu era deloc genul de femeie care nu poate rupe o relație brusc. Relația cu Wei Bo era destul de bună, dar nu-i ținea de foame și, la urma urmei, omul, pe lângă faptul că-și potolește foamea, mai trebuie să-și caute și alte bucurii. În plus, nici nu se petrecuse cine știe ce, fiindcă ei nu-și luaseră niciodată vreun angajament. O relație pasageră este o relație pasageră, exact așa cum trebuie să fie. Wei Bo nu mai călcase pe la ea de vreo două luni, după vizita de atunci, din ziua ei liberă. Cuilan găsea că este foarte calmă, lucru de-a dreptul surprinzător pentru ea.

Munca la fabrica de instrumente de măsură era monotonă, însă lipsită de stres, ba chiar ar fi putut spune că era chiar lejeră, iar cu colegile avea o relație normală, nici prea apropiată, dar nici prea rece. Marea ei pasiune era să meargă la spa, să facă baie, doar că singurul spa din oraș era și bordel. Lui Cuilan nu-i plăceau bordelurile, însă nici nu le detesta prea tare. Deja se hotărâse ca duminică să meargă acolo, sperând totuși că n-avea să-l întâlnească din nou pe domnul You.

Sâmbătă noaptea a visat că era la spa și, în timp ce înota în stilul broască, a apucat pe cineva de picior. S-a ridicat, speriată, în apă, și așa a văzut că în jur era numai abur, iar cineva, ascuns printre bambușii de pe margine, o striga: „Niu Cuilan! Niu Cuilan!”

Atunci a ieșit din apă și a pornit glonț spre cabină, s-a îmbrăcat și, când s-a uitat la ceas, a băgat de seamă că se făcuse deja ora două noaptea. Nu își amintea din ce motiv venise la spa atât de târziu. A traversat holul de la recepție și, când a ajuns la poartă, a constatat că era închisă cu lacătul, ceea ce a speriat-o așa de tare, încât au trecut-o sudori reci. Exact atunci a zărit silueta unui bărbat, care s-a dovedit a fi Wei Bo.

— Ai venit aici în calitate de client? Bun! Atunci ai putea să mă ajuți să deschid poarta? a spus Cuilan, forțându-se să zâmbească.

Wei Bo i-a spus că se duce să caute pe cineva, după care a pornit către clădirea principală. Ea s-a așezat pe o băncuță la marginea aleii și a așteptat multă vreme, dar nu părea că ar veni cineva. Mai avea puțin și adormea, când, deodată, s-a simțit cuprinsă cu brațul pe după talie, într-o îmbrățișare. În momentul în care a zărit un tricou roz a început să se zbată, ca să scape din strânsoare, în același timp strigând în gura mare: „Ajutor!” În clipa aceea, s-a trezit.

Din pricina acestui vis neobișnuit aproape că-și pierduse interesul pentru spa. A tras de timp până pe la nouă, după care a hotărât că totuși se va duce.

În bazinul pentru femei nu erau decât trei cliențe care pluteau pe spate, ca niște cadavre. Pentru o clipă, Cuilan chiar a crezut că una dintre ele este moartă. Stătea pe spate nemișcată, cu burta umflată și ochii holbați. Speriată, abia s-a abținut să nu scape un strigăt. Nu după mult timp însă, le-a auzit pe femei vorbind tare și și-a dat seama că se cunoșteau, iar atunci s-a liniștit. La un moment dat, ca să se relaxeze, s-a rezemat de marginea bazinului, cu ochii pe jumătate închiși. Era un bazin foarte îngrijit, alimentat de un izvor și cu un strat gros de nisip pe fund. În jurul lui creșteau niște salcâmi bătrâni, foarte frumoși.

Cuilan simțea cum tot trupul i se destinde în timp ce le asculta pe femei. La început nu a înțeles despre ce vorbesc, dar apoi, încetul cu încetul, s-a dumirit. Era vorba despre o prostituată care se lăsase de meserie, ca să se mărite și să înceapă o viață decentă. Toate trei erau muncitoare la țesătorie, unde trudeau din greu, și toate o invidiau pe acea tânără care în trecut lucrase și ea la țesătorie, după care fusese prostituată la spa vreme de patru ani. Se zvonea că mai mulți bărbați o ajutaseră să-și cumpere un spațiu comercial într-o zonă rezidențială.

Cuilan a adormit ascultându-le. Apoi, deodată, a trezit-o din somn numele Wei Bo, pe care l-a auzit rostit de una dintre femei. Și-a ridicat privirea și le-a văzut tocmai ieșind din apă, îndreptându-se spre vestiar. Cuilan s-a întrebat: Oare este cu puțință ca ele să vorbească despre Wei Bo? El s-o fi ajutat pe domnișoara aceea să-și cumpere casa? Era Wei Bo capabil

de așa ceva? Parcă își amintea vag cum spusese cândva că mai avea o slujbă unde câștiga foarte bine. Atunci se gândise că el voia doar să se dea mare. Acum peste tot găseai oameni care mai aveau câte un venit secret. Cuilan n-avea nevoie de banii lui, mai cu seamă că între ei nu era o relație care să implice banii.

Deodată, o stare de deprimare a pus stăpânire pe ea. Venise aici să se relaxeze și, în schimb, aflase noutăți despre Wei Bo. În plus, mai era și visul neobișnuit de cu o noapte înainte. Părea că acel spa era proprietatea lui. Cum bazinul deja începuse să se aglomereze, Cuilan a ieșit din apă.

Când a ajuns la poartă, s-a uitat cu atenție și a studiat puțin locul, străduindu-se să-și amintească cum i se înfățișase în vis. S-a tot uitat, dar i se părea că poarta nu seamănă deloc cu cea din visul ei. La un moment dat, a auzit pe cineva în spate, spunând:

— Eu sunt sigură că aici e vorba de sentimente sincere, dar ele nu cred așa ceva.

Cea care vorbea era muncitoarea de la țesătorie, femeia care mai devreme plutea pe apă cu burta umflată.

Cuilan i-a zâmbit, ca și cum se cunoșteau.

— Pe mine mă cheamă Long Sixiang. Te-am mai văzut aici de multe ori. Știu că numele tău este Niu Cuilan. Și tu ai venit, ca și noi, fetele de la țesătorie, să-ți cauți alinarea? În ultima vreme, eu și cele două colege ale mele am tot bătut drumul pe aici, cu gândul să găsim de lucru în zona de servicii speciale, dar n-am avut succes, cică suntem prea bătrâne. Noi îl cunoaștem pe Wei Bo, un tip care știe să se facă plăcut. De la el am auzit de tine.

— Ce a spus despre mine?

— A spus că ești o femeie virtuoasă. De fapt, și eu, și colegele mele suntem tot femei virtuoaase, dar nu ne mai place asta. Am vrea să fim niște căzături, doar că ne-am dat seama prea târziu și acum, că am îmbătrânit, nu ne mai vrea nimeni aici.

— Și eu vreau să fiu o căzătură, a spus Cuilan fără să stea prea mult pe gânduri. Ce păcat că și eu sunt prea bătrână!

— Știu ce gândești. Așa sunt toate femeile pe care le place Wei Bo. El a insistat, spunând că ești o femeie virtuoasă, dar

eu n-am dat crezare vorbelor lui. Serios, ar veni mereu o femeie virtuoasă într-un loc ca ăsta?

Long Sixiang își tot dădea ochii peste cap în timp ce vorbea, de parcă ar fi vrut să alunge din amintire cine știe ce episod neplăcut. Lui Cuilan i se părea că nu-i deloc frumoasă, dar era totuși nevoită să recunoască faptul că femeia aceasta guralivă avea un farmec greu de descris.

— Deci și tu ai avut o aventură cu Wei Bo? a spus Cuilan pe un ton glumeț.

— N-am avut, a răspuns ea, scuturând din cap cu tristețe. Aș fi vrut să am, dar lui nu-i stă mintea decât la domnișoara Si. Deh, îi plac prospăturile, cum vorba aceea: „Boul bătrân trage la iarba fragedă.“ Am auzit că a intrat în mari datorii pentru ea.

Femeile au mers o parte din drum împreună, după care s-au despărțit. Cuilan o găsea pe Long Sixiang foarte pe gustul ei, așa că avea de gând să păstreze legătura cu ea.

Pe drumul spre casă, a devenit însă și mai confuză. De ce în ultimele două zile o tot bântuia spiritul lui Wei Bo? Nu acceptase deja ceea ce se întâmplase cu relația lor? Un muncitor de la fabrica de săpun își făcuse de cap cu ea o vreme, dar acum totul se terminase, așa că fiecare n-avea decât să-și caute plăcerea în altă parte – exact asta era situația și nimic mai mult. Nici măcar nu se gândise la Wei Bo când se dusesese la spa, ci se îngrijorase doar la gândul că ar fi putut să-l întâlnească pe domnul You acolo. Se vede treaba că deja nu-l mai avea la sufler pe Wei Bo, dar el tot nu-i dădea pace. Cum zicea și Long Sixiang, Wei Bo avea mare trecere la femei și trebuie că se pricepea la asta, nu glumă.

Nici nu rămăsese bine văduvă, că și începuseră bărbații să se țină ca scaiul de ea. Fiind o femeie egoistă din fire, nu era dornică să sacrifice nimic pentru ei, drept care nici că i-a mai trebuit măritiș. După atâția ani nemăritată, chiar dacă nu-și dădea frâu liber cu totul, nici rău nu-i mergea. Desigur că Wei Bo era ceva mai rășărit decât ceilalți bărbați, dar nu într-atât încât să-și dorească să se lege la cap cu el. Dar ce pățiseră femeile acelea de la țesătorie? Toate voiau să se facă prostituate